

عنوان مقاله:

رویکرد تاویل گرایانه عرفا به قرآن و احادیث

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 10، شماره 39 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسندگان:

محمود حاجی محمدی - دانشگاه آزاد اسلامی، واحد اراک، دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، اراک، ایران

قدمعلی سرامی - دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زنجان، دانشیار گروه ادبیات فارسی، زنجان، ایران

خلاصه مقاله:

عرفان اسلامی با قرآن و حدیث، پیوندی تنگاتنگ و ناگسستنی دارد. قرآن، نسخه گوهرین و روشمند رستگاری انسان‌هاست که افزون بر سوبه‌های آیینی و دینی، از متنی پرمایه ادبی و هنری برخوردار است، و همه ویژگی‌های یک اثر هنری را به لحاظ ساختار و درون‌مایه، دارد. صوفیه در قرآن و حدیث دستاویزهایی یافته‌اند، تا از آن رشته‌یی که انسان فناپذیر را با خداوند پیوند می‌دهد؛ نشان دهند. لذا از آن‌سوی که موضوع سخنانانشان، در نگرش همگانی، ناشناخته و مفاهیم رازآلود بی‌مرز و به رمز است، بر این باورند که قرآن، فراتر از رساخت جمله و روحوانی، باید فهمیده شود. پس معانی نهفته در آن، فرامادی و ژرفاند، و هنگامی به نیکی دریافت میشوند که با شهود و یا از راه تجلی، درک شوند. این نگرش زمین‌ساز گرایش به تفسیر و تاویل برای دست‌یابی به‌گونه‌ای از نهان‌شناسی درباره حقایق هستی شده، که آنان را به برداشتهای تازه و دریافت‌های نوینی از آیات و روایات، رهنمون ساخته و شیوه‌ای خاص و متفاوتی از تفسیر و تاویل قرآن، پدید آورده است. با توجه به گستردگی مفاهیم قرآنی و احادیث، و پیوند و درآمیختگی آن با اندیشه‌های عرفانی این مقاله با بررسی اجمالی این پیوند، رویکرد تاویل‌گرایانه عرفا را از آیات و روایات بازنموده است.

کلمات کلیدی:

قرآن، حدیث، عرفان، تصوف، تاویل، تفسیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311690>

